

„Мама не е дома, Калешъ Димко,
Мама не е дома.
Тя си ойде, море Капидане,
Лисъ да си собере,
Буби да наранитъ . . .

„По нази е прѣмѣна свилено да носятъ . . . Та
она му велитъ, мама ѝ отишла лисъ да бере . . . Ама
послѣ, какъ се молитъ она, браге, на Господа! Ехъ,
господине, на младостъ я самъ имахъ главеница, на
ойдохъ на гурбетъ, а тя прѣзъ лѣтото си умрѣ . . .
Не видовъ я баре на носило, та ми е много мило за
младостъ . . . Ехъ, нѣ да чуешъ, какъ се моли она на
Бога, за да се затрие мама ѝ, па она да си земе Ка-
лешъ Димка . . .“

Тѣй треперливо прѣсече разказътъ си дѣдо Куз-
манъ, облѣгна се, загледа къмъ синьото небе и ста-
решкия гласъ чудно звѣнна съ страннитѣ думи на
юнашката любовна пѣсень:

Моли Бога, Калешъ море Димко,
Вѣтъръ да завѣе,
Вѣтъръ да завѣе, Капидане,
Гранка да се скърше,
Гранка да се скърше, Калешъ Димко,
И майка да падне . . .

„Е па . . . зеръ може да падне майка ѝ“,
— прѣсече пѣсенъта си дѣдо Кузманъ, като ме гле-
даше съ страни очи, въ които едва послѣ азъ забѣ-
лѣзахъ, че играяха сълзи:—„па като падне, може да
умрѣ, и она, тя и Капитанъ Калешъ Димко, ке се
зематъ . . . А да знаешъ, що му сборъ сборува тя на
край! „Въ планина“, кажуе, „да живѣйме—въ планина,
въ пещера! И комити“, кажуе; „да одаме“ . . . Ехъ—нѣ:

Комити де одаме, Калешъ море Димко,
Комити да шетаме,
Турци да тепаме, Капидане,
Турци да сечиме!